

TOVERITAR

Amerikan suomalaisten työläisnaisien äänenkannattaja

Organ of the Finnish Working Women in America

No. 7

TIISTAINA, HELMIK. 12 P.—TUESDAY, FEBRUARY 12

1918—Kahdeksas vuosikerta.

Työ, joka voisi olla huvittelua

Jonain päivänä me tulemme huomamaan, että riistämällä työläiseltä luovan ammattitaituruuden ilon, kapitalismi säilyttää hänen päälleen raskaamman kirouksen kuin sillä, että se riistää häneltä suurimman osan hänen tuotteistaan.

Lihaksien rasittaminen ja aivojen ankara käyttäminen eivät tee työtä tuskastuttavaksi. Muuten ei kukaan pelaisi jalkapalloa tai shakkipeliä. Näiden töiden tekeminen toisten määräyksestä ja hyödyksi, ja niiden suorittaminen konemaisesti käsien ja aivojen keskenäisestä vuorovaikutuksesta, tekee sen tuskastuttavaksi.

Jos mailman tavarain valmistus suoritettaisiin sopivasti toistensa kanssa yhdistettyjen työläisjoukkojen avulla terveellisissä työpajoissa, joissa suunnitella ja työ olisi yhdistettyjä, joissa jokainen näkisi aivojensa hedelmien käsiensä avulla valmistuvan ajottuun muotoonsa, niin silloin olisi se, mitä me nykyisin kutsumme työksi, mailman jalointa urheilua.

Miehet ja naiset käyttäisivät

Mun uskoni

Mun uskoni luja, ett' sorrettuja. Orjajoukkoja vihdoin vapaus johtaa.

Sen kajastus jo taivaalla hohtaa. Vuosatain tuskain palkinto suuri.

Se uskoni ompe luja kuin muuri!

Mun uskoni horju ei, vaikk' uhreja taisto vei.

Vaikk' toisinaan taivas niin synkältä näyttää.

Kuin uhkaksi usvilta ianoiaoinin. Kuin uhkaksi usvilla mailman täyttää.

Niin silmäys riveihin mahtaviin tuolla.

Saa uskoni vahvaks', sen eestä voin kuolla.

Mun uskoni pyhä, ett' etemmäks' yhä.

Me kuljemme kohti onnelaa uutta.

Vapauden valkamaa, tosi onnekkautta.

Tien viittana hulmuten punahippu tuo.

Mi mielihin mutta uskoa luo.

S—a s.

silloin sen energiansa, jonka he nykyisin käyttävät siihen, jota me nimitämme huvitteluksi, siihen suureen asiaan, mitä me nykyisin nimitämme työksi. Se on juuri tämän ammattitaituruuden yllykkeen, tämän työhön sisältyvän ylpeyden, tämän ihmisilön esiin pyrkiminen, joka on yksi työväenluokan kumouksellisuuden suurimmista päävaikutuksista, vaikkapa se useissa tapauksissa on sitä tiedottomastikin.

Mikä tahansa, joka saa työläisen halveksimaan tuotantoaan, mikä tahansa, joka johtaa hänet suorittamaan työnsä virheellisesti tai laimeasti, tarkoituksella valingoittaa kapitalistia se säälästä jättää yhtä voimakkaimmista kapinallisuuden kiihottimistä. Se, että työläiset pakotetaan turmelemaan ammattitaituruutensa, on jo itsestään surkuteltavaa. Mutta että he ylempälisessä vihassaan heitä kohtaan, jotka ovat heidän tällaiseen alennustilaan pakottaneet, ovat ylpeitä tästä turmeluksestaan, se on vieläkin kamalampaa.

Tämän tuhlauksen suuruuden laskeminen ei ole mahdollista. Ainoastaan tulevaisuus katkee helmaansa salaisuuden rajattomasta tuotantovoimasta, joka pääsee täyteen vapauteensa vasta silloin kun työläiset hallitsevat työn suoritusta, jolloin mailman ihmiset löytävät huvia tuottaessaan kaikkea sitä, jota Ruskinin sanontatavan mukaan kutsutaan maan "tarpeiksi".

Kukaan matematiikko ei voi laskea hintaa niille pitkille kivun ja tuskan vuosisadoille, jotka muodostuvat yhteensä niistä tunteista, mitä teollisuuskoneistomme ruhjomat ja raajarikkaiset uhrat heittelevät tuskin vuoteilla. Kukaan kirjanpitäjä ei yritäisi laskea yhteen summia ja vetää niistä balanssia, joka osottaisi meille sen häviön suuruuden, mikä aiheutuu siitä, kun lukemattomalta lapsipaljoudelta evätään heille synnyntäisesti kuuluy oikeus—päästä osalliseksi siitä viisaudesta, jonka ihmiskunta on kerännyt ja jonka omaaminen voisi tuottaa niin runsaan ilon ja nautinnan rikkauden.

Kukaan yhteiskuntatieteilijä ei voi laskea sitä voiman paljoutta, joka on tuhlatu rajussa luokkataistelussa, tai sanoa kuinka paljo nopeammin edistyksen ja tuotannon pyörät voisivat pyöriä, jos tuo energia olisi käytetty taloudellisten ja yhteiskunnallisten kysymyksiä ratkaisemiseen.—A. M. Simons.

Heikkojen juhannus

Kirj. Aino Astren.

Jo joutui armas aika j. n. e. Virttä veisasi kuuden vuotias tyttö isänsä kanssa kunnan väistalossa. Avarassa huoneessa oli useampia sänkyjä ja joka sängyssä istui vapiseva ja heikko vanhus. Huojuttaen ruumistaan edes takaisin, hiljaa mutisten toistivat he virren sanoja silloin tällöin kumartaen päätään kun virressä mainittiin Jesuksen nimeä.

Ainoa, joka ei kumarrellut oli 92 vuotias vanha, sokea vaimo. — "Voi, voi kun sinä osaat laulaa kauniisti ja koreasti tyttöseni. Tule lähemmä, koettelen kuinka isoksi olet kasvanut", sanoi mummu, lämpimästi puristaen tyttöstä rintaansa vasten, hän mittaili käsillään sitä yltyleensä.

"Muistatko äitiäsi koskaan, kun jätit orvoksi niin pienenä?" Tyttö nyönsi muistavansa. Katsellen iso-isän äidin kasvoissa huomasi syviä kurttuja, silmissä oli hänellä kaihit, huulet vaipuneet suun sisään, alalenuka työntynyt näkyvästi ulommas kuin nuorilla ihmisillä tapaa olla. Tukka oli harmaa. Kasvot mummulla olivat värittömät, mutta ilme kasvoilla oli lempeä ja helä, joskin luolien, vanhuuden ja tuskien uurtama leima oli niihin syöpynt. Kädet olivat lihat ja vapisevat.

"Tänäänhän on Juhannus!" virkkoi vanhus.

"Voi riemua, jos olisi minulakin näkevä silmät — niin — kaikki on mennyttä — pimeää" — Lenkansa tärisi, kun vanhus puhui, suuret kyynelkarpaleet vierivät poskipäiltään, kostuttanen tytön hiuksia, joita mummu niin hartaasti siilitteli kädellään.

"Kesä on kaunis, tiedän sen, tunnen sen lämmön ja raikkaan tuulen hengähdysten. Kuulen lintujen viserryksen, kosken kohinan ja metsän honkien huminan. Aamusella aikaseen käki kukahtelee aivan tässä lähellä ja linnut laulavat niin kauniisti. Kukon kiekunnasta arvaan aamun olevan ja auringon taas luovan uutta valoa ja lämpöä maailmaan. Olenhan nähnyt auringon niin monen monta kertaa nousevan ja laskevan. Auringon laskuun voin verrata minäkin elämäni. Yö on edessäni — ikuinen — pimeä yö. Kuka arvaa mitä hyljätty köyhä, sokea mummu niin usein miettii. Nyt on minulla ollut aikaa miettimiseen, ne vuodet — kokonais-

(Jatkoa toisella sivulla)

Sananen nais-ten kehityksestä

Työläisnaisen, ollakseen luokkamme yhteistyön edistyksen auttajana, täytyy seurata aikaansa kehityksessä — tai muuten hän on jarruna vapautuistelussa. Nainen on suurena tekijänä, jos hänellä on tietoisuutta ja vaatimuksia elämältä, sillä hänen harjoillaan on raskain kurjuuden taakka kestettävänä nykypäivänä.

Sinulla nainen on särkynyt sydän, sillä nuoret poikasi ovat vuodattamassa verensä mammonan alttarilla ja siksi juuri työläisnainen, on sinulla suuret tehtävät saadaksesi nämä vääryydet pois, ja niitä ei saa muuten kuin lujan yhteistyön kautta.

Mutta miten nainen voi siihen saada kehitystä, että voi ymmärtää asemansa ja missä hän voisi kehittää itseään luokkatietoiseksi? On näinkin ajattelevia että nainen ei voi seurata aikaansa ainoastaan yleisissä kokouspaikoissa, vaan hän tarvitsee erityisen yhdistyksen tai seuran, missä kehittäisi lausumaan ajatuksensa ja voisi pohtia asioita, sekä saada parannuksia.

Tämä ajatus on jo vanha, sillä on mahdollista että se oli välttämätön alkuaikoina, vaan nyt se on jo tarpeeton sosialistisessa liikkeessä täällä ja yleisesti. Taloudellisissa järjestöissä on kyllä vielä välttämätön naistyöläisten järjestö, vaan puhummekin nyt sosialistijärjestöstä. Työläisnaisen ja miehen asema on samallinen ja siksi sillä on luokkataistelussa samat tehtävät, joten heidän täytyy molempien kiillottaa tiedon miekkaa ja yhdessä harkita taistelutapoja. Meillä sosialistiosastoissa on puhujaseuran kokouksia melkein joka osastossa ja ne ovat tarkoituksella kehittää lausumaan ajatuksensa ja samalla laajentamaan tietovarastoamme. Näissä kokouksissa naiset voivat yhtä hyvin kuin miehetkin ottaa osaa keskusteluun ja harjoitella esiintymään. Jos vain jätettäisiin se vanhoillinen ajatus pois, että ei uskalla, jos miehet nauravat.

Sisko, toveri, nyt ei naurata se, vaikka kuinka yksinkertaisesti lausuisi ajatuksensa kokouksessa, vaan on ilahduttavaa nähdä, että yrittää kuin vähän tahansa — siitä sitä kehittyä enempi ja enempi. Mutta se on surkuteltava-